

Hồi thứ mười một

Mã Thuận phụng mệnh vây hữu cung Phi Giao sai người dâng ngọc tỷ

Phi Giao hoàng hậu trở về hữu cung, ngăn người ngồi nghỉ, nghỉ thâm:

“Cứ như lời Phương Khâm và các cung phi nói, thì Mã Thuận thật là một đứa gian ác. Hắn giao thông với Đồ Man Hưng Phục, mượn uy quyền của ta mà chuyên cầm quốc chính, việc sinh sát dữ đoạt, phần nhiều bởi tay chúng mà ra. Ta khác nào như một đứa trẻ con bị chúng lừa dối. Bao nhiêu tội ác, chúng đều đổ cả cho ta. Bây giờ ta khó nghĩ quá! Ta muốn vào Nam nội thú tội với Thái hậu nhưng lại sợ lưỡi gươm năm trước, ai kẻ đỡ cho.”

Phi Giao Hoàng hậu nghĩ vậy, truyền đòi các nội giám và các cung nữ vào để tra hỏi. Bây giờ cửa cung mở rộng, hai bên có hai đội nữ binh đứng sắp hàng, gươm tuốt sáng quắc. Phi Giao Hoàng hậu liền phán hỏi:

– Mã Thuận từ xưa đến nay làm những điều gì trái phép, các người phải nói cho thật, nếu kẻ nào ấp úng che đậy, ta sẽ bằm như người ra.

Mọi người nghe nói, nét mặt tái mét, ai nấy nhìn nhau, đều run sợ cầm cập mà không biết nói thế nào. Nói ra thì e Mã Thuận, mà không nói thì tính mệnh cũng khó toàn. Phi Giao hoàng hậu quát to lên mà rằng:

– Hỏi sao không nói!

Bây giờ có tên nội giám Thảm Nhân, vốn người can đảm, mới liều mình quì xuống mà tâu rằng:

– Muôn tâu hoàng hậu! Hoàng hậu bậc thánh minh, hà tất phải hỏi cho lắm. Mã Thuận nguyên vẫn giao thông với Đồ Man Hưng Phục, mà uỷ quyền cậy thế, để võng lợi thủ tài. Chúng làm nhiều điều can rở lạ thường, nhưng các quan văn võ triều thần thấy chúng được tin dùng, cho nên không dám nói. Nay hoàng hậu hỏi đến, kẻ hạ thần liều chết tâu bày. Chẳng những thế mà thôi, chúng còn có ý dòm dò ngôi trời, sinh lòng phản nghịch nữa.

Phi Giao hoàng hậu không nghe nói thì thôi, khi đã nghe nói thì bội phần căm tức, như ngậy như đại, cứ ngồi ngăn người ra. Phi Giao Hoàng hậu nghĩ quần lo quanh, chỉ phàn nàn về nỗi bấy lâu đã quá tin mà nghe lời Mã Thuận. Bỗng thấy cung nữ quì dâng tờ biểu, mở xem lại càng kinh hồn. Nguyên tờ biểu ấy của An Quốc tướng quân tâu về

việc nghe tin thượng hoàng sắp về, vậy phải rút quân cấm binh ra để phòng giữ kinh thành và sửa soạn lễ nghênh tiếp. Trong khi quyền biến, không kịp tâu trước, xin hoàng hậu xá tội cho.

Phi Giao hoàng hậu xem xong, thờ dài mà than rằng:

– Thế này thì quả nhiên là chúng sinh lòng phản nghịch rồi! Giả sử Thượng hoàng có về triều thật nữa, cũng không cần phải rút cấm binh ra để phòng giữ kinh thành. Đồ Man An Quốc không đợi chiếu chỉ mà dám rút quân cấm binh, còn coi ai ra gì nữa. Mã Thuận chính là đũa đồng đảng với hắn, chuyện này chưa biết chúng xoay ra thế nào. Đã đành rằng ta ta làm mà quá tin, nhưng chúng cũng tỏ ra bội bạc. Ấu là sáng sớm mai ta ra ngự triều, rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Đêm hôm ấy, Phi Giao Hoàng hậu ruột tằm bói rối, ngủ không yên giấc, cứ tựa gối mà thở ngắn than dài. Các cung nữ đứng hầu hai bên, lắng nghe trông điếm canh năm, Phi Giao Hoàng hậu trở dậy, lướt không muốn chải, gương chẳng buồn soi, cũng không ngự ăn lót dạ như trước. Bỗng thấy tên nội giám hoảng hốt quì tâu:

– Muôn tâu Hoàng hậu! Nguy cấp đến nơi rồi! Ngoài cửa Ngọ Môn quan quân đứng sắp hàng, đều nói để nghênh tiếp Thượng hoàng về triều, lại có một toán quân vào nam nội rước Thái hậu.

Nói chưa dứt lời thì có mấy tên nội giám nữa chạy đến vừa khóc vừa tâu rằng:

– Muôn tâu Hoàng hậu! An Quốc tướng quân đem quân vây kín triều đường, tuyên ngôn vào thỉnh Thái hậu để lập giám quốc. Quan thượng thư họ Tần không chịu theo thì An Quốc tướng quân đã truyền chém. Mã Thuận lại sắp đem quân tới đây xin Hoàng hậu định liệu.

Phi Giao Hoàng hậu thờ dài mà rằng:

– Ta làm mà dùng phải đũa gian, bây giờ hỏi lại làm sao cho kịp!

Nói xong, liền gọi tên cung nữ Nguyệt Anh đến mà khế bảo rằng:

– Nguyệt Anh con ơi! Con hầu hạ ta gần mười năm nay, từ trước chí sau chưa hề có điều gì trái ý, ta chắc con là người có lòng trung thành với ta. Nay ta chỉ nhờ con một việc; con đem cái ấn ngọc tử này đệ trình Thiên tử.

Tên cung nữ Nguyệt Anh giắt cài ấn ngọc tử rồi gạt nước mắt đi ra. Phi Giao Hoàng hậu lại gọi Thảm Nhân mà bảo rằng:

– Thảm Nhân con ơi! Hôm nay Mã Thuận vào đây, tất hắn làm càn, con nên cùng đội nữ binh gia sức chống lại, hễ giết được Mã Thuận thì ta không dám quên công, Thảm Nhân con ơi! nếu con không chịu giết Mã Thuận thì con đâm ta một nhát để ta chết đi cho rồi! Khi Thái hậu lâm triều, con sẽ vì ta mà trần tấu rằng bấy lâu cái tội tàn dân hại nước, ta xin nhận cả, bắt tất liên lụy đến ai.

Phi Giao Hoàng hậu nói xong hai hàng nước mắt rùng rùng chảy xuống. Thảm Nhân lay đập đầu rồi khóc mà tâu rằng:

– Muôn tâu hoàng hậu! Xin hoàng hậu vững lòng, trời nào nữ phụ người ngay! Mấy lời hoàng hậu dặn bảo, kẻ hạ thần xin vâng mệnh. Nay mai thượng hoàng về triều, kẻ hạ thần chắc rằng hoàng hậu cũng không hề chi vậy.

Phi Giao hoàng hậu gạt nước mắt mà bảo rằng:

– Thượng Hoàng chưa về đâu! Đây là gian mưu của chúng phao ngôn để làm mê hoặc nhân tâm đó. Việc Thái hậu ra lâm triều thì hoặc có lẽ. Lòng ta dầu minh bạch, nhưng nay cũng khó mà giải bày.

Nói xong, liền nghiêm nét mặt ngồi đợi Mã Thuận. Bỗng nghe tiếng người xôn xao kéo đến, Mã Thuận đi đầu, tay cầm thanh bảo kiếm, sau lưng lại có mấy trăm nội giám đi theo, mỗi người cũng đều cầm một thanh gươm tuốt trần.

Mã Thuận vừa bước lên trên thềm thì đội nữ binh quát mắng rằng:

– Có Hoàng hậu ngồi trên, sao nhà ngươi không làm lễ triều kiến, lại dám ngang nhiên như vậy!

Mã Thuận nói:

– Ngày nay Thượng hoàng sắp về triều, kẻ hạ thần phụng chỉ Thái hậu đến truyền cho lệnh bà phải tự vận. Lệnh bà tự vận đi thì sau này khỏi phục, kéo đường đường một ngôi Hoàng hậu, lại phải đem ra tra hỏi tội lỗi trước sân rồng. Vả Thượng hoàng về triều quyết không thể nào tha thứ cho lệnh bà được, vậy nên Thái hậu mở lòng nhân đức, sai kẻ hạ thần đem thanh bảo kiếm này vào dâng lệnh bà.

Phi Giao hoàng hậu cười nhạt mà phán rằng:

– Ta có tội thật, nhưng tội ấy chẳng hay tự ai xui giục cho nên! Mã Thuận! Mày dám mạo lời thái hậu, đến hại ta đó chẳng, vị tất đã hại nổi! Nếu quả Thái hậu lâm triều, muốn biếm truất ta thì tất đã có giáng chỉ. Khi nào một ngôi Hoàng hậu cầm quyền trong nước bấy nhiêu năm trời, mà bây giờ lại chịu chết một cách mập mờ thế này!

Mã Thuận nói:

– Thái hậu khẩu truyền cho kẻ hạ thần như vậy, vì sợ khi giáng chỉ biếm truất mà lệnh bà dám kháng cự thì lại thêm tội “Diệt tộc” đó thôi!

Phi Giao Hoàng hậu nghe đến câu ấy, nổi giận mà rằng:

– Mã Thuận! Mày dám nói hỗn với ta phải không! Mày nguyên là một đứa tôi tớ hèn hạ, ta cất nhắc cho mày được chưởng quản sáu cung, lại hàng ngày ban thưởng các đồ châu báu. Không ngờ mày tham lam không chán, ăn bớt tiền công, buôn tước bán quan, một năm bao nhiêu là của hồi lộ. Mày giao thông với Đồ Man Hưng Phục, dám manh lòng phản nghịch, mượn tiếng nghênh tiếp thượng hoàng để biếm truất ta. Ta bảo thật cho mày biết; hễ khi thượng hoàng về đây thì tội ác của mày cũng khó lòng mà tránh thoát!

Mã Thuận nói:

– Kẻ hạ thần phụng chỉ Thái hậu tới đây, có lẽ lại về không hay sao! Lệnh bà đừng tiếc đời nữa, mới yên được lòng dân. Chẳng lẽ phạm tội ác tày trời mà còn được nhiên ngôi làm Hoàng hậu! Lệnh bà đâu có ơn riêng với kẻ hạ thần thật, nhưng kẻ hạ thần đành phụ lệnh bà còn hơn phụ nước. Xin lệnh bà mau mau tự vận, chớ khiến cho bọn tôi tớ lại phải động tay.

Phi Giao Hoàng hậu nổi giận, đập bàn mà quát mắng rằng:

– Đứa gian nô Mã Thuận kia! Mày tưởng bây giờ ta không giết được mày đó chẳng! Nữ binh đâu! Đâm chết Mã Thuận cho ta!

Bọn nữ binh nghe lệnh, đều tuốt gươm ra. Mã Thuận vội vàng giơ kiếm đỡ và gọi bọn nội giám kéo lên. Hai bên xung đột nhau, bọn nữ binh thắng, Mã Thuận thấy cơ nguy cấp, toan lên ra cửa cung, không ngờ Thảm Nhân lại cấp ngọn giáo đứng chắn ở đấy. Mã Thuận luống cuống quay trở vào thì giẫm phải đồng tử thi, đầm đìa những máu. Phi Giao Hoàng hậu lại quát to lên rằng:

– Chúng bay chớ để cho đứa gian nô Mã Thuận nó trốn thoát!

Nữ binh nghe lệnh, tức thì xúm lại, Thảm Nhân ở ngoài tiến vào, cầm ngọn giáo đâm thẳng vào đùi Mã Thuận. Mã Thuận ngã lăn quay ra đấy. Nữ binh toan giơ gươm chém thì Thảm Nhân gạt tay mà bảo rằng:

– Chớ nên giết hắn! Để sau này còn phải lấy cung!

Bấy giờ Thảm Nhân liền nắm lấy Mã Thuận mà trói chặt lại. Bọn nội giám đi theo Mã Thuận, còn sót người nào đều táng đờm kinh hồn. Thảm Nhân quì xuống tâu Phi Giao Hoàng hậu:

– Muôn tâu Hoàng hậu! Nay Hoàng hậu đã bắt được đứa đầu đảng, còn bọn tùy tùng, xin rộng ơn mà xá tội cho. Vì chúng sợ uy Mã Thuận bắt đắc dĩ phải theo, chớ thực không dám có lòng phản nghịch.

Phi Giao Hoàng hậu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Đáng lẽ ta giết tất cả, nhưng ta nể lời nhà người mà tha chết cho, bắt chúng phải khiêng bỏ các tử thi đi. Còn Mã Thuận hãy đem giam vào một chỗ, phái người canh giữ cho cẩn thận.

Phi Giao Hoàng hậu ghi công bọn nữ binh vào sổ, vừa toan sai người đi dò la tin tức vua Anh Tôn thì bỗng thấy Nguyệt Anh hoảng hốt chạy đến, nét mặt tái mét. Phi Giao Hoàng hậu vội hỏi:

– Báo tin gì thế? Hay là Thánh thượng cũng bị nạn đó chẳng!

Con Nguyệt Anh miệng thở hồng hộc, hồi lâu định thần mới quì xuống mà tâu rằng:

– Muôn tâu Hoàng hậu! Con giắt cái ấn ngọc tỳ sang đến vườn Thượng uyển thì trông thấy thiên binh vạn mã đã vây kín trong ngoài. Trời ơi! Con chẳng còn hồn vía nào nữa, lại phải chạy về đây để trình hoàng hậu.

Tâu xong, lại cầm cái ấn ngọc tủy, để lên trên long án. Phi Giao Toàng hậu nghe nói, nét mặt rầu rĩ mà phán rằng:

– Ngày nay tất là An Quốc tướng quân sinh lòng phản nghịch. Định biếm truất thiên tử và ta đây. Mã Thuận tới cung ta, ta còn bắt sống được, chứ thiên tử địch sao cho nổi với quân cầm binh. Bây giờ ta muốn đem binh sang cứu, lại sợ Thái hậu đã lâm triều rồi chẳng. Mà sai người đi dò la thì không được tin đích thực. Chi bằng ta đem cái ấn ngọc tủy này vào nam cung mà nộp Thái hậu.

Phi Giao Hoàng hậu nghĩ quanh nghĩ quẩn, cầm cái ấn ngọc tủy mà ngấm nghĩa, hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng. Phi Giao Hoàng hậu vừa khóc vừa nói:

– Ngọc tủy ơi! Nhà ngươi làm bạn cùng ta trong tám năm nay, khiến cho uy quyền ta lừng lẫy khắp thiên hạ. Ta đâu không dám khoe đức chính, nhưng cũng chưa đến nỗi hoang tàn, không ngờ ngày nay đất lở trời nghiêng, gặp sự nguy biến này, âu là ta lại đem nhà ngươi mà nộp trả Thái hậu.

Phi Giao Hoàng hậu lấy tay gạt nước mắt, rồi lại ngấm nghĩa cái ngọc tủy, quyến luyến mãi không nỡ rời tay. Nguyệt Anh lại quì gần trước mặt mà tâu rằng:

– Muôn tâu Hoàng hậu! Xin Hoàng hậu mau mau trao cái ngọc tủy cho tiện tỳ này, kéo lại nghe có tiếng người xông vào, hình như sắp đến.

Phi Giao Hoàng hậu bất đắc dĩ phải trao cái ngọc tủy cho Nguyệt Anh. Nguyệt Anh chỉ sợ An Quốc tướng quân trông thấy, vội vàng rón rén lên trốn. Nghĩ thầm:

“Vạn nhất Phi Giao Hoàng hậu bị nạn thì cái ngọc tủy này biết trao cho ai, âu là ta hãy đến nam cung xem sự thể ra làm sao.”

Nguyệt Anh nghĩ vậy, dời gót đi ngay.

Khi tới nam nội trông thấy bọn các quan văn võ triều thần, có quan Nguyễn tướng công đi đầu, đều đứng sắp hàng ở ngoài cửa cung. Nguyệt Anh nghĩ thầm:

“Đây tất là các quan văn võ triều thần vào rước thái hậu ra ngự triều, nhưng không có ngọc tủy thì lấy chi mà tuyên bá quốc chính. Ngày nay hai Quốc cữu đã mở cửa cung vào rước Thái hậu thì đại sự tất thành.”

Bây giờ mười vạn cầm binh đại nội ở chón giáo trường, Triệu Phượng cùng Triệu Lân ở trên trướng đài xuống, bắn mây phát đại pháo, rồi cùng các quan triều thần đi vào nam nội. Khi đến cửa ngoài, hai quốc cữu gõ cửa gọi, có tên lão nội giám chạy ra mở cửa. Tên lão nội giám liền ngẩn mặt nhìn mà rằng:

– Trời ơi! Đã mấy năm nay tôi không được trông thấy hai Quốc cữu, chẳng hay hôm nay hai Quốc cữu vào đây có việc chi?

Triệu Phượng nói:

– Hôm nay ta có một việc rất khẩn yếu, cần phải mật bẩm với thân mẫu ta.

Triệu Phượng vừa nói vừa đi thẳng vào. Triệu Lân cũng vào. Sau lưng lại có một bọn gia tướng đi theo. Tên nội giám quát to lên mà rằng:

– Các người theo hầu phải đứng cả lại. Đây là nơi cấm địa, chớ có vào liêu.

Mọi người cứ lũ lượt kéo vào. Vào đến cửa trong, hai Quốc cữu ngẩng lên trông, bỗng ứa nước mắt khóc. Số là ở phía trên cửa mạng nhện giăng đầy, mà giữa cửa lại có một cái khóa đồng lớn, đã rỉ hoen. Còn phía chung quanh dưới chân tường đá thì cỏ mọc rậm rạp, dơ bẩn lạ thường. Hai Quốc cữu trông thấy, ruột đau như cắt. Các gia tướng theo sau, cũng đều thở ngắn than dài mà bảo nhau rằng:

– Thái hậu cùng Mạnh vương phi trong mấy năm nay sao xiết nỗi âu sầu buồn bã.

Triệu Phượng càng nghĩ càng cảm tức trong lòng mà phàn nàn rằng:

– Phi Giao không phải là giống người! Dầu kẻ tội tù bị giam trong ngục, cũng còn phải cho người nhà vào thăm nom và đưa nước, hưởng chi Thái hậu và vương phi mà nữ nào lại nghiêm cấm thư thế này!

Nói xong, liền rút gươm ra chém cái khóa đồng, nhưng nào có chuyển. Triệu Lân nhìn cái khóa rồi nói với Triệu Phượng rằng:

– Thân huynh ơi! Thân huynh chớ chém mà quần lườm gươm. Cái khóa này lâu ngày rỉ quyện, đã ăn liền với cánh cửa, xin thân huynh dùng búa mà bỏ mới được.

Nói xong, truyền gia tướng lấy búa. Triệu Lân tay cầm cái búa ra sức bả mạnh, bấy giờ cái khóa mới gãy. Gia tướng mở toang cửa tung ra, các nội giám ở trong đều run sợ cầm cập. Hai quốc cữu rảo bước vào thì thấy cung điện vẫn được trang hoàng sạch sẽ, ngoài sân không hề có cỏ mọc rêu phong. Các cung nữ đang quét dọn, trông không ra cảnh tượng một nơi bị nghiêm cấm lâu ngày vậy.

Hai quốc cữu hỏi:

– Mạnh vương phi ngồi đâu? Các người vào bả giúp ta.

Bọn nội giám đều chú ý nhìn, mới nhận ra quốc cữu, liền hỏi:

– Trời ơi! Thế ra hai vị quốc cữu đây! Trong mấy năm nay, bây giờ chúng tôi mới lại được trông thấy. Chẳng hay hai Quốc cữu làm thế nào hôm nay lại vào tới đây được?

Triệu Lân nói:

– Các người cứ vào bả, thân mẫu ta đã biết rõ cả rồi!

Các nội giám mừng rỡ, khoa tay múa chân, chạy vào phi báo. Hai Quốc cữu chấp tay đứng ở dưới thềm đợi Mạnh vương phi. Bỗng thấy Mạnh Vương phi ở trong bước ra, hai Quốc cữu vội vàng chạy đến, vừa khóc vừa sụp lạy.

Mạnh Vương phi cũng khóc mà bảo rằng:

– Các con ơi! Ngày nay mẹ con ta gặp gỡ, rõ ràng mở mắt còn ngờ chiêm bao! Hôm trước chim quạ đưa thư của các con vào đây, Thái hậu vẫn bảo là vị tất đã thành sự. Ngày nay quả nhiên các con làm được nên việc, Thái hậu cùng ta đều mừng rỡ xiết bao! Việc trong mấy năm, chẳng hỏi chi vội bây giờ con hãy kể qua những việc trong mấy hôm nay.

Hai Quốc cứu gạt nước mắt, rồi đứng dậy thuật chuyện đầu đuôi cho Mạnh vương phi nghe. Mạnh vương phi thở dài mà bảo rằng:

– Các con ơi! Thân phụ các con thuở xưa cũng là một bậc kỳ tài, mà thành ra lại không bằng các con vậy. Khi nào Thượng hoàng về triều, nên chém vợ chồng ta mà xá tội cho các con.

Mạnh vương phi nói đến đây, lại càng đau ruột héo gan. Có tên cung nữ chạy đến nói với Mạnh vương phi rằng:

– Dám bẩm vương phi! Thái hậu truyền mời Vương phi và hai Quốc cứu vào để hỏi chuyện.

Mạnh vương phi cùng hai quận chúa vào, trông thấy thái hậu đứng ở trên bảo điện, có ý mong đợi. Mạnh vương phi rón rén bước lên. Thái hậu hỏi:

– Mạnh Lệ Quân em ơi! Hai điệt nhi đâu? Sao em không đưa vào đây để cho hỏi chuyện.

Mạnh vương phi tâu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Hai tiệt nhi có theo vào, nhưng vì là người có tội. Vả lại nam tử, cho nên chưa dám tự tiện bước lên thềm, còn phải đợi lệnh Thái hậu.

Thái hậu thở dài mà rằng:

– Em nghĩ làm! Phàm trong nhà Hoàng Phủ bây giờ, ai không phải là người có tội, mà người có tội to nhất tức là ta đây.

Mạnh vương phi vâng mệnh gọi hai quốc cứu lên. Hai quốc cứu bước lên trên thềm, cúi đầu sụp lạy. Thái hậu trông thấy nửa thương nửa mừng mà phán rằng:

– Xót thương cho hai điệt nhi, ngày nay đều đã trưởng thành, mà lại gặp lúc nước nhà nhiều nổi gian truân, đến nỗi cha mẹ cách xa, vợ con không có. Ta nghĩ đến lúc nào trong lòng ta lại thêm áy náy.

Triệu Phượng và Triệu Lân quì xuống tâu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Thần đấng tội ác thâm vọng, ơn vua lộc nước bấy lâu chỉ đành ngồi ăn hại, không nghĩ được một kế gì. May sao có con chim quạ mang bức thư của thần mẫu thần đấng đến, bấy giờ thần đấng mới y kế thi hành. Một là nhờ hồng phúc của Thái hậu, hai là dựa gian tặc kia đã đến ngày tận số, cho nên mới được chóng thành công.

Triệu Phượng và Triệu Lân lại thuật rõ đầu đuôi sự tình để thái hậu nghe. Thái hậu mừng mà phán rằng:

– Nều vậy hay! Ta lấy làm mừng lắm, không phải mừng về nỗi ngày nay ta được lâm triều, mà cũng không phải mừng về nỗi ta đã biếm truất được con Phi Giao đầu, chỉ mừng rằng nhà Hoàng Phủ ta giữ toàn được hai chữ “Trung, hiếu.” Đến khi Thượng hoàng về triều thì công này có thể chuộc được tội kia vậy. Còn việc lâm triều ngày nay, ta lấy làm khó nghĩ quá. Đã đành rằng con Phi Giao tội nên biếm truất, nhưng muốn biếm thiên tử, tất phải đợi khi Thượng hoàng về. Nay lập giám quốc, tôi còn Hoàng tử nhỏ kia,

ta biết xử trí ra làm sao? Ta nay dâu chưa phải là người góa chồng, nhưng chiếc thân vò vố ở chốn nam cung này, có con tướng cũng như không. Ngày nay ta lâm triều, cầm quyền trong nước thì còn trị tội con Phi Giao làm sao cho được. Và ta cũng là một người có tội, nếu ta lâm triều, e các quan văn võ triều thần không chịu phục lòng. Chi bằng ta hãy cho con Phi Giao được đổi lỗi xưa mà hết sức phò tá thiên tử.

Thái hậu nói chưa dứt lời thì Mạnh Lệ Quân vương phi liền quì ở bên cạnh mà tâu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Sao thái hậu nói câu ấy. Ngày nay vợ chồng thần thiếp dẫu trong thấy con Phi Giao, cũng không khi nào nhận nó làm con nữa. Bấy lâu chỉ vì Thái hậu còn đang bị bệnh, vậy nên thần thiếp phải gia sức điều trị cho được bình phục như thường. Hôm trước con chim quạ gửi thư, thần thiếp đã tâu rõ với Thái hậu, cũng là một kế bất đắc dĩ phải thi hành. Bây giờ muốn cho nước nhà được an toàn, phải biếm truất Thiên tử và Hoàng hậu. Cha con Đồ Man Hưng Phục xưa nay vốn có lòng phản nghịch, nếu không dùng kế ấy thì đại sự khó thành. Muôn tâu thái hậu! Xin thái hậu chớ nghĩ tình riêng, tội ác con Phi Giao thật không thể nào mà tha thứ được.

Mạnh Lệ Quân vương phi nói xong, lại phục xuống đất mà khóc. Triệu Phượng và Triệu Lân cũng khóc. Thái hậu nói:

– Đã đành rằng thế, nhưng để ta còn xét xem sự tình trong triều ra làm sao.

Bỗng thấy nội giám quì xuống tâu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Các quan văn võ triều thần xin mời Thái hậu lâm triều. Phi Giao Hoàng hậu ngày nay khí thế lại rất dữ dội, hiện đã giết chết Mã Thuận, còn một bọn nội giám đi theo Mã Thuận đều thịt nát như rây, Phi Giao Hoàng hậu lại nói:

– ”Dẫu thượng hoàng về đây, cũng khó biếm truất nổi ta. Thái hậu lâm triều, ta đây đã có nữ binh, không việc gì phải lo sợ.”

Thái hậu nghe nói hằm hằm nổi giận, truyền cung nữ lấy nhung phục ra mặc, rồi đập bàn quát mắng mà rằng:

– Ngày nay, thế nào ta cũng phải giết chết con Phi Giao.

Bấy giờ Thái hậu cởi long bào ra, mặc đồ nhung phục vào, mũ ngọc sáng loè, giáp vàng đỏ ói, lại thêm đôi mắt phượng lóng lánh, trông rõ là một vị nữ tướng quân vậy.

Thái hậu gọi nội giám Lăng Mậu đến mà bảo:

– Nhà ngươi truyền cho các quan lui ra, rồi ta sẽ lâm triều.

Các quan văn võ nghe lệnh, sụp lạy lui ra. Thái hậu lên xe ngọc liền. Trước sau đều có cấm binh đi hộ vệ, Mạnh Lệ Quân vương phi và hai Quốc cữu đi kèm hai bên. Đi được mấy bước thì bỗng có tên cung nữ Nguyệt Anh đón quì mà tâu rằng:

– Muôn tâu Thái hậu! Xin Thái hậu dừng xe cho tiện tỳ này được tâu bày.

Quân hộ vệ quát to lên mà mắng rằng:

– Nhà người ở cung nào mà dám cả gan ngăn trở loan giá, không sợ phạm tội hay sao! Nếu có sự gì oan uổng, sao không kêu với quan nội sử?

Nguyệt Anh khóc mà tâu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Tiệp tỳ không có sự gì oan uổng cả. Số là hữu cung Hoàng hậu sai tiệp tỳ mang ngọc tử đến dâng Thái hậu đây.

Thái hậu nghe nói truyền dừng xe lại, rồi gọi Nguyệt Anh đến gần trước xe mà hỏi rằng:

– Hữu cung hoàng hậu sai nhà người đến đây phải không? Nào ngọc tử đâu?

Nguyệt Anh lay dập đầu mà tâu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Tiệp tỳ này trước phụng mệnh hữu cung Hoàng hậu đem ấn ngọc tử vào dâng Thiên tử, không ngờ khi tiệp tỳ đến vườn thượng uyển đã thấy có quân cầm binh vây kín, lại phải quay về nộp trả hữu cung hoàng hậu. Nay hữu cung hoàng hậu lại sai tiệp tỳ đem dâng thái hậu vậy.

Nguyệt Anh đem những lời Phi Giao Hoàng hậu dặn bảo tâu hết cho Thái hậu nghe và dâng cái hộp vàng ngoài bọc gấm rỗng, trong có đựng ấn ngọc tử. Thái hậu mở xem, trông thấy cái ấn ngọc tử vẫn trong suốt không vết, liền động lòng thương xót, bỗng ứa hai hàng nước mắt xuống mà khóc rằng:

– Ngọc tử ơi! Từ bấy đến nay, bây giờ ta mới trông thấy mặt người! Bao giờ Thượng hoàng về tới đây, để mà nộp trả Thượng hoàng!

Nói xong, truyền con Nguyệt Anh đi theo để khi lui triều sẽ hỏi tường tất cả mọi sự. Thái hậu đem lời Nguyệt Anh thuật cho Mạnh Lệ Quân vương phi nghe và bảo rằng:

– Con Phi Giao biết như thế thì ta nên xử trí thế nào? Giống hổ lang dẫu dữ, cũng không ăn thịt con, chẳng lẽ ngày nay ta lại ác hơn giống hổ lang hay sao! Mạnh Lệ Quân em ơi! Em hãy nghĩ đi nghĩ lại cho thật kỹ, kéo đến sau này hối lại không kịp!

Mạnh Lệ Quân tâu rằng:

– Muôn tâu Thái hậu! Việc này quyết không bao giờ hối lại, xin Thái hậu quả đoán mới xong. Khi nào tội ác như con Phi Giao mà lại khoan tha được. Nếu thái hậu còn nghi ngờ thì thần thiếp đã có thảo sẵn một tờ chiếu thư tuyên bá tội ác của con Phi Giao, xin dâng để Thái hậu xem.

Mạnh Lệ Quân liền thò vào trong tay áo lấy ra một tờ chiếu thư, hai tay cầm dâng thái hậu.

Tờ chiếu như sau này:

“Trộm nghe thiên tử là ngôi kiền tượng, quý hồ cương minh; hoàng hậu giữ đức khôn nghi, tất phải nhu thuận. Hữu hoàng hậu kia! Nhan sắc thì yêu diễm như hoa, tính nét lại nóng nảy hơn lửa. Miệng hùm nọc rắn, dạ thú lòng lang. Canh giường há chịu nhường ai, tranh đoạt đích hậu; buông rèm chiếm quyền tự chủ, ngu hoặc quân vương. Hại kẻ trung lương, trong ngục trăm người oan khổ; cự lời can gián, trước thềm một lão thiệt thời. Chẳng những chỉ thế mà thôi, lại còn nhiều tội hơn nữa:

Cấm cố thiên tử, ngược đãi cung phi. Làm hại của kho để nuôi đứa nịnh. Nghe lời sàm báng, đem cấm binh vào nam cung; mượn tiếng thuốc thang để giam thân mẫu ở nội điện.

Người đã đến thế ta biết nói sao. May nhờ tổ tông thiêng liêng, lại được triều thần giúp đỡ. Nay ta chủ trương việc nước, hãy tạm lâm triều; hỏi ai chiếm cứ ngôi trời, nên cùng thanh tội. Chỉ vì thiên tử không võ đoán, đến nỗi hữu hậu dám lộng quyền. Theo lệ Thái Giáp⁷⁸ thuở xưa, đều đem biếm truất; đợi khi Thượng hoàng về nước, rồi sẽ xử phân.

Mã Thuận kia! Lập kế bày mưu, cậy quyền ý thế. Dối vua hại nước, lừa gian xiết kẻ bạo tàn; buôn tước bán quan, túi tham bầy lâu vơ vét. Dẫu tha tử tội, cũng phải u tù. Các quan văn võ triều thần, vì sự cưỡng bách mà trót giao kết với Mã Thuận, ngày nay đều được ân xá.

Còn nhà Hoàng Phủ kia! Đáng lẽ cũng không khỏi tội, nhưng Hoàng Phủ Thiếu Hoa cùng đứa con nhỏ mới lên mười tuổi, đã biết đem nhau đi tìm Thượng hoàng thì tấm lòng trung thành ấy xưa nay ít có, không gọi là đảng phản nghịch được. Khi nào Thượng hoàng về, bấy giờ sẽ lấy công chuộc tội.

Gặp lúc nước loạn, nên gặp vua hiền. Nay Hán vương và Triệu vương đều xa vắng cả. Trong bọn Tôn thất có người con thứ hai của Đồ Man Hưng Phục là Đồ Man An Quốc kia, hãy cho tạm cầm quyền chính, đợi đến khi Thượng hoàng về, nhưng phạm quân quốc đại sự, phải tâu trước cho bản cung biết. Các quan văn võ triều thần, không thượng hoàng về, sẽ bàn đến ân điển, thế nào cũng có xá thuế cho thiên hạ trong ba năm.

Than ôi! Trời đã không tựa, vận nước lắm sự gian nan; sinh chẳng gặp thời, việc nhà nhiều điều bói rôi. Thần dân trong nước, cũng nên lượng khổ tâm cho bản cung vậy.

Khâm thử!”

Thái hậu xem xong thở dài mà phán rằng:

– Mạnh Lê Quân em ơi! Cứ như lời em nói thì con Phi Giao chết đã đáng tội!

Khi tới triều đường, hai quốc cữu lên trước, các nội giám cấp gươm đứng giàn hai bên. Thái hậu lên ngôi trên bảo tọa. Cái ngọc tỷ bày ở trước long án. Mạnh Lê Quân vương phi bấy giờ cũng đeo một thanh bảo kiếm đứng cạnh. Bên tả có Nguyễn Long Quang tướng công, bên hữu có Đồ Man An Quốc tướng quân, còn các quan văn võ triều thần đều phủ phục ở dưới sân rồng mà tâu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Thần đảng bấy lâu ăn hại lộc nước, thật là tử tội đã cam. Ngày nay nghe tin Thượng hoàng sắp về, dân gian phao ngôn, chưa biết rằng thực hay hư, vậy thần đảng phải rước Thái hậu ra ngự triều để chủ trương việc phế lập.

Các quan triều thần tâu xong thì Nguyễn tướng công cũng khóc mà tâu rằng:

– Muôn tâu Thái hậu! Thiên tử chỉ vì nhân nhu thái quá, mà đến nỗi gây ra sự biến này. Ngày nay cũng chưa nên lập tân quân vội, hãy xin tạm lập giám quốc để quyền giữ việc nước. Thái hậu là bậc thánh minh, dám xin quyết đoán thi hành.

Thái hậu nghe lời tâu, gật đầu mà phán rằng:

– Nguyễn tướng công ơi! Lời tướng công nói chính hợp ý ta. Nhưng còn bảo rằng thiên tử nhân nhu thái quá, chứ không điều gì thất đức thì quả là tướng công có ý biện hộ

⁷⁸ Thái Giáp: là cháu vua Thành Thang, vừa lên ngôi đã phạm nhiều lầm lỗi, ông Y Doãn phải biếm truất, cho ra trông coi mộ tổ để hối lỗi. Sau vua sửa đổi, lại được đón về (NXB)

cho thiên tử mà thôi. Ai lại đường đường làm ngôi thiên tử, chủ trương thiên hạ, cứ bó tay ngồi ở trong cung như một đứa trẻ con. Như thế thì dẫu ta đây là mẹ, cũng không dung được, còn trách chi con Phi Giao! Một ông vua chỉ say đắm vui chơi, bao nhiêu chính quyền đều nghe mệnh ở tay hữu cung, sao gọi là vô tội được. Nguyễn tướng công ơi! Năm trước thượng hoàng nhân ngày nguyên tiêu bỏ đi, không hiểu là vì có gì khiến cho ta luống những nghĩ suy mà thành bệnh, tuổi già sức yếu, không ngờ còn có ngày nay! Nay tướng công và các quan triều thần đã hết lòng vì nước, thỉnh ta ra đây để tạm lập giám quốc, vậy ta cũng ưng thuận, nhưng chính sự trong nước, còn phần nhiều trông cậy ở các quan triều thần. Bây giờ các quan lạng nghe mấy lời trong chiếu thư sắp tuyên đọc ra đây, sẽ biết khổ tâm của ta vậy.

Nói xong, truyền nội giám đem tờ chiếu thư ra tuyên đọc. An Quốc tướng quân không hiểu ý tứ trong tờ chiếu thư, thấy tạm lập mình làm giám quốc thì lấy làm vui sướng.

Các quan văn võ triều thần đều lay dập đầu mà chúc câu “Thái hậu vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Thái hậu lại truyền gọi Nguyễn tướng công lại gần trước mặt mà khẽ dụ rằng:

– Nguyễn tướng công ơi! Con Phi Giao vừa mới sai người dâng nộp cái ấn ngọc tỷ này, âu là ngày nay ta cứ thu nhận.

Nguyễn tướng công tâu rằng:

– Cái ngọc tỷ này là đồ chí bảo của thiên tử, nay lập giám quốc, hạ thần thiết tưởng không được phép dùng, chỉ nên lưu để ở trong cung thái hậu.

Thái hậu gật đầu, truyền quan Hàn lâm học sĩ phải lục một đạo chiếu thư để tuyên đọc cho thiên tử và Phi Giao biết, lại ban thị khắp trong thiên hạ. Thái hậu toan sai nội giám phụng chiếu thư đem đi, nhưng sợ Phi Giao kháng cự hoặc sinh sự làm càn chướng, mà sai ngoại quan lại e có điều bất tiện. Thái hậu còn đang ngẫm nghĩ thì Mạnh Lệ Quân vương phi quì xuống tâu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Việc đem tờ chiếu thư ấy đến tuyên đọc cho Phi Giao, xin thái hậu cứ sai thần thiếp.

Thái hậu mừng rỡ mà phán rằng:

– Mạnh Lệ Quân em ơi! Việc này em chịu nhận đi thì thật là hay lắm. Nhưng còn người theo hầu, chưa biết chọn ai.

Triệu Phụng và Triệu Lân cũng quì xuống tâu rằng:

– Muôn tâu Thái hậu! Chung quanh hữu cung đều có cấm binh vây kín, cũng tất phải thần đẳng mới vào qua được, vậy xin Thái hậu sai thần đẳng theo thân mẫu đến hữu cung là tiện việc hơn.

Thái hậu liền truyền dụ rằng:

– Tờ chiếu thư này giao cho Mạnh Lệ Quân đem đến hữu cung, còn Triệu Phụng và Triệu Lân thì đi hộ vệ.

Mạnh Lệ Quân Vương phi phụng mệnh ra đi, trước mặt có hai tên cung nữ cầm cờ tiết. Khi đi tới nơi, cửa cung đóng chặt, tiêu điều lạnh lẽo, trông thật có vẻ bi thương. Mạnh Lệ Quân vương phi ngoảnh lại bảo Triệu Phụng và Triệu Lân rằng:

– Hai con nên mau mau vào trong vườn thượng uyển thỉnh thiên tử ra đây.

Hai quốc cữu vâng mệnh, nhưng lại đồng thanh và nói với Mạnh Lệ Quân vương phi rằng:

– Thân mẫu ơi! Thân mẫu vào đây cũng nên phải cẩn thận đề phòng mới được!

Mạnh Lệ Quân vương phi lại bảo rằng:

– Ngày trước khác, bây giờ khác, hai con không can chi mà phải lo ngại!

Nói xong, cầm cờ tiết gõ cửa cung mà gọi. Gọi đã hồi lâu mới thấy ở trong cung có người chạy ra hỏi rằng:

– Có phải chiếu thư của thái hậu ban đến đó không? Lệnh bà chờ đã lâu lắm!

Bỗng thấy cửa cung mở rộng, có mấy tên nội giám chạy ra. Mấy tên nội giám trông thấy Mạnh Lệ Quân vương phi, liền chấp tay cúi chào, rồi chạy vào phi báo để cho Phi Giao biết.

Mạnh Lệ Quân vương phi theo vào nội cung thì thấy ngôi bảo tọa để không, các cung nữ đứng chung quanh đều ứa hai hàng nước mắt. Hồi lâu, bỗng thấy Phi Giao ở phía trong bước ra, làn thu thủy nét xuân sơn, vẫn không hề giảm kém năm xưa chút nào vậy.

Mạnh Lệ Quân vương phi trông thấy Phi Giao xót tình mẹ con, cũng hơi áy náy trong lòng, chiếu thư vẫn cầm ở tay, mà chưa biết nói thế nào cho được. Bỗng nghe có vua Anh Tôn đến, Mạnh Lệ Quân vương phi mới đứng ra giữa bảo điện, vua Anh Tôn và Phi Giao sụp lạy hai bên.

Mạnh Lệ Quân ứa nước mắt khóc mà tuyên đọc tờ chiếu thư. Vua Anh Tôn và Phi Giao cúi đầu lắng nghe. Khi tuyên đọc xong, vua Anh Tôn và Phi Giao đứng dậy, Mạnh Lệ Quân đặt tờ chiếu thư xuống, lại toan sụp lạy vua Anh Tôn để tạ tội. Vua Anh Tôn cúi đầu mà thưa rằng:

– Có đâu tôi dám thế, bây giờ tôi không phải là thiên tử, lại tức là cháu ngoại sanh vậy.

Phi Giao đến gần trước mặt Mạnh Lệ Quân vương phi rồi ôm lấy mà khóc:

– Thân mẫu ơi! Thân mẫu vốn có lòng nhân từ, xin thân mẫu thương lấy con. Con nghe những lời trong chiếu thư nói thì con dẫu chết cũng đáng tội. Nay con có một việc này muốn nhờ thân mẫu tâu thái hậu, xin cho thiên tử cùng ở với con một nơi. Con dẫu thừa ơn thiên tử trong bấy nhiêu năm trời, nhưng vẫn một mình vò vố ở riêng một cung, chưa được mấy ngày sum họp. Xin thân mẫu xót tình mẹ con mà giúp cho việc ấy.

Vua Anh Tôn cũng ứa nước mắt khóc mà nói với Mạnh Lệ Quân vương phi rằng:

– Cữu mẫu ơi! Tiện sanh đã phạm tội bất hiếu thì xin tâu thái hậu đem chính pháp đi, hà tất phải đợi đến khi thượng hoàng về. Cữu mẫu ơi! Ngày nay dẫu vì tình riêng mà khoan tha, nhưng tiện sanh cũng chẳng còn mặt mũi nào mà trông thấy hai thân nữa. Thôi thì bây giờ xin lập tân quân đi, hà tất phải lập giám quốc.

Nói xong, lại giẫm chân mà thở dài, Mạnh Lệ Quân vương phi động lòng thương xót, không thể chịu được, mới khóc òa lên một tiếng thật to mà bảo Phi Giao rằng:

– Phi Giao con ơi! Ta không hiểu cứ sao năm xưa con lại ngu ngốc như thế! Con quá tin lời đũa gian thần Mã Thuận mà khiến cho thiên tử mang tiếng bất hiếu, ngày nay dẫu hối cũng chẳng kịp nào. Thân phụ con còn đang đi tìm thượng hoàng có đem theo một đứa con nhỏ, cũng chưa biết bao giờ mới về. Bây giờ thiên tử cùng con lại bị giam cầm thì thái hậu và ta đây đều phải đứt ruột héo gan vậy.

Mạnh Lệ Quân vương phi nói xong, lại nức nở khóc hoài. Phi Giao cũng sụt sùi mà rằng:

– Thân mẫu ơi! Việc này dẫu khởi đầu tự con, nhưng gây vạ thực sự là Hùng vương đó. Số là bấy giờ Hùng hậu đòi lại quyền chính trong cung, con có nổi giận, nói quá mấy câu thì Hùng vương liền tuyên ngôn ở chón triều đường rằng: “Hễ Hùng hậu có xảy ra sự việc gì thì con tất phải đền mạng mà chết theo.” Vì thế con lại càng căm tức, phải lập kế biếm Hùng hậu và giết Hùng vương, không ngờ thái hậu thiên vị tình riêng nõ rút gươm mà toan chém con. Thiên tử nhân nhu thái quá, bắt đắ dĩ con mới phải thay cầm quyền chính. Nếu không lưu phương thì đành di xú, con chỉ quyền nghi để có giết Hùng vương. Khi thân mẫu tới nói con luống cuống không biết làm thế nào thì Đồ Man Hưng Phục và Mã Thuận xui con đem giam cầm thân mẫu ở trong cung. Con tuy lộng quyền chuyên chính thật, nhưng về phần khuê đức thì con vẫn giữ được trọn vẹn, không dám để điếm nhục đến cha mẹ. Thân mẫu ơi! Con còn một điều rất khẩn yếu muốn nói, nghĩa là thái hậu nên ngẫm nghĩ cho kỹ, chớ lập giám quốc làm chi. Và lập An Quốc tướng quân vị tất đã được như con. Còn như thân thể của con, thân mẫu bất tất phải thương xót, ngày nay dẫu chết đã từng được hưởng thụ bao nhiêu sự vinh hoa phú quý ở đời. Chẳng qua số mệnh bởi trời, Bành Tổ hay Cam La, cũng là một kiếp người vậy.

Phi Giao nói đến câu ấy thì lại nức nở khóc, Mạnh Lệ Quân vương phi nói:

– Phi Giao con ơi! Ngày nay con nói ra bao nhiêu, khiến cho ta lại càng chua xót bấy nhiêu. Con nên biết rằng nỗi khổ tâm của Thái hậu dẫu người sắt đá cũng phải động lòng mà sa nước mắt.

Vua Anh Tôn vật mình lăn khóc mà rằng:

– Phụ hoàng ơi! Mẫu hậu ơi! Con đây thật là một đứa đại bất hiếu! Xót thương cho con mấy năm trời nay xa cách cha mẹ, có chẳng chỉ được gặp gỡ trong giấc chiêm bao.

Mạnh Lệ Quân cũng cứ gục đầu mà khóc. Phi Giao trông thấy như dao cắt ruột, không biết làm thế nào, mới khóc mà nói với Mạnh Lệ Quân rằng:

– Thân mẫu ơi! Thân mẫu làm thế nào để cứu thiên tử thì con đây dầu xả thân trăm mảnh, cũng được cam lòng. Bao nhiêu tội ác, con xin nhận cả, xin thái hậu rộng ơn mà tha thiên tử, kéo thái hậu chỉ có một mình thiên tử lòng nào lại nỡ dứt tình cho đang.

Mạnh Lệ Quân khóc mà bảo rằng:

– Bây giờ thái hậu cũng không thể quyết định được, tất phải đợi khi thượng hoàng về.

Vua Anh Tôn khóc mà nói rằng:

– Cữu mẫu ơi! Cữu mẫu tâu giúp với mẫu hậu rằng tôi dầu là tội nhân, nhưng không dám tự liều mình để đau lòng mẫu hậu, xin đợi đến không thượng hoàng về triều, sẽ trị tội bất hiếu của mình.

Vua Anh Tôn nói xong thì Phi Giao nói:

– Thân mẫu ơi! Thân mẫu ra hôm nay, chưa biết hôm nào mới vào đây. Xin thân mẫu cứ yên lòng mà giữ gìn quý thể. Khi nào thân phụ con về thì thân mẫu nói giúp con mấy lời rằng công cù lao con chưa báo đáp, xin đành đợi đến kiếp sau. Còn anh chị em trong nhà, con cũng xin gửi lời từ biệt.

Hai mẹ con dùng dằng chưa nỡ rời tay thì bỗng thấy hai tên nội giám đến mà bẩm rằng:

– Dám bẩm vương phi! Thái hậu đã lui triều, có truyền lệnh gọi vương phi vào ngay để bàn các việc trọng yếu.

Mạnh Lệ Quân vương phi gạt nước mắt mà dời gót quay đi. Khi vào tới nam nội, chỉ tâu Thái hậu là thiên tử cùng Phi Giao sau khi nghe tờ chiếu thư thì cúi đầu lạy tạ, còn bao nhiêu những câu thương tâm đều giấu kín cả, kéo sợ thái hậu đau lòng.

Triệu Lân đem năm trăm quân giả cách hộ vệ An Quốc tướng quân, nhưng kỳ thực thì canh giữ rất nghiêm mật không cho được giao thông với ai cả.

Bấy giờ An Quốc tướng quân thành ra trong tay không có binh quyền, tiếng làm giám quốc nhưng Nguyễn tướng công cùng các quan văn võ triều thần chỉ vái mà không lạy.

An Quốc tướng quân vẫn ngồi ở gian trên để tiếp kiến các quan triều thần, các quan triều thần đệ trình các việc khẩn yếu thì An Quốc tướng quân luống cuống không biết phê phó ra thế nào. Nguyễn tướng công lại cầm bút dâng để xin chữ phê. An Quốc tướng quân then đỏ mặt lên mà khẽ nói rằng:

– Tôi nay mới lâm triều, chưa được am thuộc, nhờ tướng công hãy phê phò hộ cho.

Nguyễn tướng công liền ngoảnh lại bảo các quan văn võ trong triều thần rằng:

– Từ nay các quan cứ vào trong nội các làm việc cũng được.

Triệu Lân sai mấy tên gia tướng thân tín phải tra xét những người vào nhà An Quốc tướng quân, thành ra An Quốc tướng quân chẳng khác nào như một người tù tội vậy. Bao nhiêu những gia tướng tâm phúc của An Quốc tướng quân thì Triệu Lân sai đi giữ phía

ngoài thành, An Quốc tướng quân thân cô thế cô, chỉ đành bó tay mà ngồi một xó. Bỗng nghe báo có hai quốc cữu đến. An Quốc tướng quân nghĩ thầm:

“Ta đợi hắn vào đây để xem hôm nay hắn bảo ra thế nào.”

An Quốc tướng quân ngẩng nhìn thì thấy Triệu Phụng mũ áo đại triều, tay cầm một quyển sổ, nét mặt tươi cười, ở dưới thềm bước lên.

Triệu Phụng nói:

– Tôi xin có lời chúc mừng tướng quân, chẳng bao lâu sắp được lên ngôi đại bảo.

An Quốc tướng quân vội hỏi:

– Quốc cữu thấy thế nào mà lại nói thế. Trong mấy hôm nay, tôi chẳng thấy tin tức gì đáng mừng cả, chỉ biết rằng tôi đã lừa dối thân phụ tôi mà lại tự nhiên trong tay mất hết binh quyền.

Triệu Phụng lại mỉm cười mà bảo rằng:

– Tướng quân chớ nóng nảy! Ngày nay công việc mười phần đã được đến chính phần rồi, chỉ còn một phần nữa là trọn vẹn, xin tướng quân cứ yên lòng chờ đợi một chút. Tướng quân hãy ngồi xuống đây mà xem quyển sổ này.

Nói xong, liền cầm quyển sổ trao cho An Quốc tướng quân. An Quốc tướng quân mở ra xem thì quyển sổ ấy biên chép các đồ vàng bạc châu báu trong nội khố, cả thấy đánh giá mấy mươi trăm vạn. An Quốc tướng quân xem xong, vừa sợ vừa mừng lại hỏi hai quốc cữu rằng:

– Quyển sổ này để làm gì?

Triệu Phụng nói:

– Phàm thiên tử truyền ngôi cho ai, trước hết phải đưa quyển sổ này để giao lại các vàng châu báu trong nội khố. Sáng ngày hôm nay thái hậu đã khen tướng quân là người hiền đức, nên truyền ngôi đại bảo cho tướng quân. Dầu thượng hoàng về triều, tất cũng đồng ý, hiện đã sai tòa khâm thiên giám chọn ngày để sắp truyền ngôi đó. Việc này mười phần đã xong đến chín phần rồi, nay tướng quân ban yến cho các công thần thì tất anh em tôi sẽ được bữa rượu thật say vậy.

An Quốc tướng quân nghe nói hơn hờ vui mừng, vội vàng đứng dậy, chấp tay vái lạy hai Quốc cữu mà rằng:

– Đa tạ hai quốc cữu! Việc này mà thành được, đều là trông cậy ở tài giỏi trí cao của hai quốc cữu đó!

Hai Quốc cữu cáo từ lui ra. An Quốc tướng quân tay cầm quyển sổ đi vào nhà trong. Người vợ chính thất của An Quốc tướng quân là Nguyên thị bấy giờ đang hầm hầm nổi giận, quát mắng om sòm, An Quốc tướng quân nhí nhảnh mà bảo rằng:

– Phu nhân ơi! Phu nhân chớ nóng nảy! Ta sắp làm Hoàng đế thì phu nhân tức là ngôi Hoàng hậu đó! Ngày nay một quyển sổ biên chép các thứ vàng bạc châu báu trong nội khố đây, phu nhân hãy cầm lấy mà xem.

Nói xong, liền trao quyển sổ cho Nguyên thị, Nguyên thị chẳng thiết xem, giật ngay quyển sổ mà ném xuống đất, rồi nói:

– Gớm cho Mị nương! Mị nương là đứa hoang dâm! Lão tặc đi vắng chưa đầy mấy ngày sao đã điên cuồng đến thế! Cái quần lót của đồ khốn nạn kia, có sao lại thấy ở giường nằm Mị nương? Khi tôi trông thấy, nó còn già mồm cãi. Nay đây, đã quả nhiên hay chưa!

An Quốc tướng quân còn đang luống cuống thì bỗng thấy trên mắt phía tả bị tát một cái thật mạnh, nước mắt ràn rụa, tưởng chừng như lò con người ra, An Quốc tướng quân chỉ lấy tay bung mắt, máu meo kêu khóc. Nguyên thị quát to lên rằng:

– Muốn sống thì quì ngay xuống đây!

An Quốc tướng quân khúm núm quì xuống. Nguyên thị gọi nữ tỳ lấy roi, trở mặt An Quốc tướng quân mà mắng rằng:

– Đồ khốn nạn kia, cứ lừa dối gái này mãi! Nay bảo sắp làm Hoàng đế, kỳ thực chứ tâm ngầm để tư tình với đứa dâm phụ kia! Bây giờ chưa làm Hoàng đế còn dám to gan như thế, đến khi đã làm Hoàng đế thì trong tam cung lục viện, mặc sức tự do, còn coi tôi ra gì nữa. Thôi thì tôi chẳng thiết làm Hoàng hậu, mà tôi cũng chẳng muốn ai làm Hoàng đế, bây giờ tôi chỉ đánh cho như đòn rồi giam vào một nơi.

Nói xong, liền cầm roi giương thẳng cánh mà quát, quát túi bụi một hồi. An Quốc tướng quân kêu ầm lên rằng:

– Trời ơi! Đất ơi! Tôi đau quá rồi, xin tha cho tôi!

Nguyên thị đánh chán lại nói:

– Đồ khốn nạn kia! Từ nay cấm không được bước chân ra khỏi cửa phòng! Vợ con không thiết, lại chỉ muốn yêu vụng giầu thâm cùng đứa dâm phụ.

An Quốc tướng quân van lạy mà rằng:

– Phu nhân muốn đánh thế nào thì đánh, nhưng xin phu nhân tha cho đừng giam.

Nguyên thị lại nổi giận mà mắng rằng:

– Đồ khốn nạn kia đã không sợ đánh thì tất thế nào cũng phải giam vào một chỗ mới xong.

Nói xong, liền bỏ cái roi xuống, đứng dậy nắm lấy cánh tay An Quốc tướng quân, lôi xềnh xệch vào trong phòng. An Quốc tướng quân vốn có sức khỏe địch nổi muôn người, mà bây giờ trông như con gà con bị người ta kéo lê vậy. Quyển sổ vạt tung ra đấy, mấy đứa nữ tỳ nhặt lấy cùng nhau khúc khít cười thầm. Nguyên thị là cháu nữ tôn Thiết Mộc Nhĩ Mông Cổ, người khỏe và giỏi võ nghệ, tính rất hay ghen. Thiết Mộc Nhĩ gả Nguyên thị làm vợ chính thất An Quốc tướng quân, sinh được hai trai và một gái còn bé. Phàm các nữ tỳ, hễ đứa nào hơi cười nói với An Quốc tướng quân thì không bị đánh chết tất cũng như đòn. Công việc trong nhà Đồ Man Hưng Phục lúc trước đều bởi một tay Mị nương chường quản. Từ khi có Nguyên thị về làm dâu thì cướp hết quyền chính trong nhà. Nàng Mị nương chỉ vì Đồ Man Hưng Phục đã hứa lời rằng hễ thành đại sự thì xin

lập nàng làm hoàng hậu, cho nên nàng cũng cố nhịn. Và nàng chắc rằng ngôi thái tử sau này là về phần Định Quốc tướng quân, chứ An Quốc tướng quân không dự chi đến. Ai ngờ ngày nay bị Nguyên thị trông thấy cái quần lót, thành ra che đậy không nổi, đành phải giả điếc giả ngậy. Dần dần việc vỡ lở ra, Mị nương hổ thẹn quá, đến đêm vào phòng thất cô tự tử.

Lại nói chuyện Gia Tường công chúa từ khi Triệu Phượng và Triệu Lân đi khỏi rồi, nghĩ đến công việc nước nhà, luống những ngậm ngùi thương khóc. Hoàng tử dầu còn nhỏ tuổi, nhưng thấy công chúa thương khóc thì cũng động lòng, liền chạy đến gần, nắm áo Gia Tường công chúa rồi quì xuống đất mà hỏi.

Gia Tường công chúa ngẫm nghĩ hồi lâu, mới gạt nước mắt thuật chuyện đầu đuôi cho hoàng tử biết mình là con Hùng hậu. Nào những khi mới sinh, để nằm trong giỏ thuốc mà xách ở trong cung đem ra. Từ bấy đến nay vẫn nhận làm con. Phi Giao hạ lệnh cấm không cho vào triều kiến tại nam nội. Vì thế nên âu sầu buồn bã mà không cảm nước mắt cho được. Hoàng tử nghe nói, vật mình lăn khóc:

– Tô phụ ơi! Chẳng hay có sao tô phụ lại nỡ bỏ muôn dặm giang sơn này mà đi cho đành!

Hoàng tử lại nói với Gia Tường công chúa rằng:

– Công chúa nuôi nấng con trong bấy nhiêu năm trời, quản bao nhọc nhằn, thật là coi con cũng như con đẻ vậy. Con có biết đâu sự thế như thế, thảo nào xưa nay công chúa không ẵm chị con mà chỉ hay ẵm con! Hôm trước Nguyễn tướng công vào đây, lại ngẫm nghĩa bàn chân con, con nghĩ lấy làm lạ. Đã đành rằng ngày nay con được yên ổn, nhưng không biết thân mẫu con ở trong cung bay giờ thế nào? Chẳng thà con không biết thì thôi, nay con đã biết thì ngồi yên sao được, vậy công chúa cho con vào nam nội, để bái yết tô mẫu và thân mẫu.

Gia Tường Công chúa nghe nói lại khóc òa lên mà rằng:

– Hoàng tử ơi! Bấy nhiêu năm trời, tôi đây cũng nhớ hai thân mà không được vào triều bái. Hễ ngày nay biếm truất được Phi Giao thì toô sẽ đem hoàng tử vào nam nội, nhưng chỉ sợ An Quốc tướng quân biết chuyện thì thật tai vạ tày trời. Vậy hãy đợi xem tin tức thế nào, bây giờ mới có thể quyết định được.

Bỗng thấy bảo mẫu ở đâu chạy đến, nét mặt hơn hở mà nói với Gia Tường công chúa rằng:

– Dám bẩm công chúa! Công chúa nên lấy làm mừng. Ngày nay thái hậu lâm triều, đã biếm truất Phi Giao hoàng hậu và nã tróc Mã Thuận, xin công chúa chớ lo ngại.

Hoàng tử nghe được tin ấy, mừng rỡ mà rằng:

– Công chúa ơi! Nếu vậy thì xin công chúa mau mau đưa con vào cung.

Gia Tường công chúa nói:

– Bây giờ triều chính chưa định, các quan triều thần chưa biết ai trung ai gian. Nếu hoàng tử vào cung thì khiến người sinh nghi, khó lòng mà bảo toàn được tính mệnh.

Bảo mẫu cười mà bảo rằng:

– Cũng chẳng khó chi điều ấy! Hoàng tử cứ nhận là con công chúa thì hồ dễ mấy kẻ đã biết được tường. Nhưng việc này tất phải đợi hai quốc cữu về đây, chứ bây giờ thì trước sao phủ phò mã này đều có cấm binh canh giữ.

Hoàng tử nghe nói không biết làm thế nào, chỉ đành lòng mà đợi hai quốc cữu. Đợi trong mấy ngày, không thấy hai quốc cữu về, hoàng tử luống những sụt sùi thương khóc, chẳng thiết ăn uống chi cả.

Khi Triệu Phượng và Triệu Lân về, hoàng tử chạy đến bên cạnh quì xuống đất rồi nức nở khóc. Hai quốc cữu giật mình kinh sợ. Gia Tường công chúa gạt nước mắt mà thuật chuyện đầu đuôi cho hai quốc cữu nghe. Lại nói cho hai quốc cữu biết rằng trong mấy ngày nay hoàng tử chỉ những nhớ Hùng hậu mà biếng ăn quên ngủ. Hai quốc cữu chưa kịp trả lời thì hoàng tử phục xuống đất rồi nắm lấy áo Triệu Lân mà nói rằng:

– Tam thúc ơi! Con chịu ơi sâu của tam thúc đã bảo toàn tính mệnh giúp con, biết bao giờ cho con báo đáp được. Bây giờ con chỉ muốn vào nam nội để yết kiến thân mẫu con và tâu với tổ mẫu rộng ơn mà ân xá cho thân phụ của con vậy.

Hoàng tử nói xong lại nức nở khóc hoài. Triệu Phượng và Triệu Lân đều ứa nước mắt khóc rồi đồng thanh mà rằng:

– Hoàng tử ơi! Xin hoàng tử chớ thương khóc! Hoàng tử muốn như vậy cũng chẳng khó gì! Ngày nay Gia Tường công chúa vào cung sẽ đưa sẽ đưa hoàng tử vào bái yết tạ hoàng hậu.

Hai quốc cữu thuật rõ đầu đuôi mọi việc đem quân và nam nội rước thái hậu ra ngự triều. Lại nói cho biết là quân dân ngày nay đều hiểu đại nghĩa, không ai chịu theo An Quốc tướng quân. Gia Tường công chúa vui mừng, chấp tay lạy tạ hoàng thiên đã có lòng phù trợ. Công chúa lại bảo hai quốc cữu rằng:

– Nhờ có tài giỏi trí cáo của hai quốc cữu mà khiến cho nhà Hoàng Phủ sau này giảm bớt được một phần tội lỗi.

Hai quốc cữu cáo từ lui ra, Gia Tường công chúa truyền sửa soạn áo quần cho hoàng tử cải cải dạng nữ trang để sắp sửa đưa vào triều kiến thái hậu. Khi sửa soạn xong, hoàng tử cùng đứng với Trân Khanh quận chúa. Quận chúa thì trông thật mặt hoa da ngọc, mà hình dáng hoàng tử thì lại rất giống thượng hoàng. Khi sắp khởi hành, bảo mẫu lại sụt sùi mà nói với Gia Tường công chúa rằng:

– Dám bẩm công chúa! Cái giỏ thuốc, cái áo lót mình và cái ngọc đeo là những kỷ niệm từ khi đem hoàng tử từ trong cung ra, ngày nay công chúa cũng nên đưa vào để trình thái hậu.

Gia Tường công chúa gật đầu, vội vàng đi lấy các đồ kỷ niệm. Khi Gia Tường công chúa trông thấy mấy hàng chữ chính tay thượng hoàng đề ở trong cái áo lót của mình kia thì lại động lòng xót thương. Bên ngoài sắp sẵn xa giá. Gia Tường công chúa cùng ngồi ngọc liễn với hoàng tử, còn Trân Khanh quận chúa thì giao cho bảo mẫu coi giữ ở nhà.

Các gia tướng và quân cấm binh thì đi kèm hai bên để hộ vệ. Khi đến nam nội, các cung nữ trông thấy hớn hở vui mừng, chạy vào báo với thái hậu và Mạnh Lệ Quân vương phi. Gia Tường công chúa tay dắt hoàng tử bước lên trên thềm, cúi đầu sụp lạy. Thái hậu ứa hai hàng nước mắt, rồi đỡ dậy mà bảo rằng:

– Gia Tường con ơi! Trong bấy năm nay xa cách, bây giờ ta lại gặp con!

Thái hậu thấy hoàng tử cải dạng nữ trang, lại trở mà hỏi rằng:

– Đây có phải là ngoại nữ tôn của ta đó không? Còn hoàng tử bây giờ thế nào, vẫn được an khang đó chứ!

Gia Tường công chúa chưa kịp trả lời thì hoàng tử vội vàng chạy đến, nắm lấy áo long bào của thái hậu, rồi khóc mà rằng:

– Tổ mẫu ơi! Tổ mẫu vẫn không quên tôn nhi này, ngày nay tôn nhi đã được vào đến đây để vấn an tổ mẫu đó!

Thái hậu vui mừng, hai tay ẵm lấy hoàng tử rồi ngắm nghía mà nói:

– Thế ra con tức là hoàng tử đó phải không?

Thái hậu vừa nói vừa khóc, hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng, lại ẵm hoàng tử mà đặt lên trên lòng. Hoàng tử vừa khóc vừa hỏi:

– Tổ mẫu ơi! Chẳng hay thân mẫu con bây giờ ở đâu?

Thái hậu truyền cung nữ đi triệu Hùng hậu vào. Gia Tường công chúa lại bái yết Mạnh Lệ Quân vương phi. Mạnh Lệ Quân vương phi hỏi đến Trân Khanh quận chúa thì Gia Tường công chúa đáp rằng:

– Quận chúa dẫu nhỏ tuổi, nhưng tính nết thuần hòa, đối với hoàng tử, vẫn quý mến như tình cốt nhục.

Nói chưa dứt lời thì bỗng nghe báo có Hùng hậu đến, ăn mặc một cách nhã đạm nhưng mày ngài mắt phượng, dung nhan chẳng khác năm xưa. Hoàng tử ngoảnh nhìn xung quanh, toàn thị những người áo gấm xiêm hoa, chưa biết ai là thân mẫu. Thái hậu gạt nước mắt rồi gọi hoàng tử mà bảo rằng:

– Mẫu tử tình thâm, tất thế nào thiên tính cũng có cảm cách. Mấy người đứng đây, con thử nhìn xem ai là thân mẫu con?

Hoàng tử đứng dậy nhìn khắp một lượt, khi nhìn đến Hùng hậu thì bỗng òa khóc lên rồi quì xuống mà rằng:

– Thân mẫu ơi! Người có phải là thân mẫu con đó không?

Thái hậu cùng mọi người đều lấy làm lạ. Hùng hậu kinh ngạc nét mặt đỏ bừng, hai tay đỡ hoàng tử dậy mà bảo rằng:

– Ô hay! Tại sao xưng hô như thế! Huống chi tôi đây là một người có tội...

Thái hậu liền ngoảnh lại bảo Hùng hậu rằng:

– Đây chính là con trai của nhà ngươi sinh ra trong tiết đoan ngo năm xưa đó! Ta giao cho Gia Tường công chúa nuôi đã gần được tám năm nay.

Hùng hậu nghe nói tức thì quì xuống khóc mà tâu với thái hậu rằng:

– Muôn tâu thái hậu! Việc này thần thiếp chưa hiểu làm sao. Nghe nói năm xưa thần thiếp lâm sản, chỉ là một hòn máu mà thôi, có sao ngày nay lại có đứa con này. Sự thể đầu đuôi thế nào, xin thái hậu chỉ bảo cho biết.

Thái hậu phán rằng:

– Việc này ta khó nói quá, âu là để Gia Tường Công chúa nói cho nhà ngươi nghe.

Gia Tường Công chúa vâng mệnh, thuật hết sự tình đầu đuôi cho Hùng hậu nghe. Hùng hậu nghe xong ôm lấy hoàng tử mà khóc nức nở. Con gọi mẹ, mẹ gọi con, khiến cho Thái hậu động lòng mà ứa nước mắt khóc. Mạnh Lệ Quân vương phi cũng giọt lệ chứa chan. Hùng hậu cúi đầu lạy tạ thái hậu, hoàng tử vội quì ở bên. Hùng hậu nói:

– Muôn tâu Thái hậu! Năm xưa con đang trong cơn mê hoảng, lâm sản cũng chẳng biết gì. May nhờ có Thái hậu và Công chúa nuôi nâng trông nom cho, mà ngày nay mẹ con lại được cùng nhau sum họp. Ôn sâu ấy biết lấy chi báo đáp, chỉ xin khẩn trời cho Thượng hoàng mau mau về triều đình. Mạnh Lệ Quân vương phi chữa thuốc cho thần thiếp, hàng mấy năm trời quản bao khó nhọc, mà Hoàng Phủ Tương vương thì đem đứa con nhỏ đi tìm thượng hoàng, cũng là một người trung thần hiếm có xưa nay vậy. Muôn tâu thái hậu! Vì hai mẹ con thần thiếp mà để di lụy đến thánh thượng, ngày nay thần thiếp muốn xin thái hậu biếm truất thần thiếp vào lãnh cung mà ân xá cho thánh thượng, còn cha mẹ thần thiếp bây giờ hiện đang ở trong ngục thất, nhưng đạo làm tôi phải liều thân báo nước, sống chết cũng xin nhờ lượng chí tôn.

Hoàng tử nghe nói, cũng nức nở khóc mà xin theo mẹ vào lãnh cung, khiến cho Thái hậu không thể cầm nước mắt cho được. Giọt châu lã chã, ướt thấm mấy lần áo bào.

Mạnh Lệ Quân vương phi tâu với Hùng hậu rằng:

– Muôn tâu hoàng hậu! Việc này thái hậu không dám tự quyết, tất phải đợi thượng hoàng về triều. Nếu thượng hoàng chưa về thì không thể nào ân xá cho thiên tử được. Lễ nghĩa chung của thiên hạ, pháp luật chung của tổ tôn, thái hậu dẫu cao quý, nhưng cũng không vượt lễ nghĩa và bỏ pháp luật vậy. Hoàng hậu chớ nên tâu xin nữa mà khiến thái hậu thêm đau lòng. Vả hoàng tử đã vào đây, quyết không nên ra về, chỉ nên tâu thái hậu cho ở với Hưng Bình công chúa.

Mạnh Lệ Quân vương phi lại bảo các cung nữ rằng:

– Các con hầu hạ đã lâu năm, trải bao khó nhọc, chẳng bao lâu nữa thượng hoàng về triều, thái hậu sẽ trọng thưởng cho các con. Vậy công việc trong cung, các con chớ nên tiết lộ mà có tai vạ.

Các cung nữ nghe nói, đều vui lòng xin tuân mệnh. Thái hậu thở dài mà phán rằng:

– Ngày nay ta khóc mãi cũng khô nước mắt, thôi thì các ngươi cùng ngồi cả lại, để ăn yến cho đỡ buồn.

Bấy giờ hoàng tử báỉ yết Hùng hậu xong, lại báỉ yết Mạnh Lệ Quân vương phi. Thái hậu truyền gọi Chu vương và Hưng Bình công chúa đến để làm lễ tương kiến. Nội giám bày tiệc, thái hậu ngồi trên nhất, Hùng hậu và Mạnh Lệ Quân vương phi ngồi hai bên. Hai bà công chúa ngồi tiếp thái hậu. Chu vương thì cùng hoàng tử ngự yến ở cung bên.

Bấy giờ hoàng tử đã hơi biết lễ phép, trong khi ăn tiệc, đối đáp nhiều câu rất dị kỳ, Chu vương năm ấy cũng mới mười lăm tuổi. Hai bên cùng nhau trò chuyện, thật hợp ý tâm đầu.

Khi tiệc xong, Gia Tường công chúa cáo từ xin về, lại đệ trình cái thuốc và cái áo lót mình có mấy hàng thủ bút của thái hậu năm trước. Hùng hậu trông thấy, đau lòng đứt ruột, vừa đọc vừa khóc.